

Durmuş Hocaoğlu

Gidebileceğimiz Fazla Bir Yer Yok

Yeniçağ., “Analiz”., 01 Eylül 2008, Pazartesi., s.12
“Analiz” Sıra No: 684; 2008-075; Eylül-01

YENİÇAĞ

Hastalığım dolayısıyla bilmecebûriye uzun bir ara verdikten sonra yeniden başladığım yazılarımın bu dördüncüsü; ilkinde sağlığın ehemmiyetine dâir bir yazı yazdıktan ba'de, tasarladığım bir mevzûa bir medhal olmak üzere **“Tek Kutuplu Dünya'nın Sonu mu?”** başlıklı bir yazı kaleme aldım ve burada asıl olarak, Rusya'nın dirildiğini söyledikten sonra bunun sebebinin de kökünün sağlam oluşuna bağladım ve Rusların son üç asırdan bu yana, bizler ikinci-üçüncü sınıf işlerle asırları öldürerek avara kasnak gibi boşa çabalarken, onların hemen her sâhada bizden çok daha çaplı adamlar yetiştirdiğini ve bizden çok daha büyük başarılarla imzâ attığını söyledim ve **“Böyle Geldik, Böyle Gidiyoruz, Böyle de Gideceğiz; Ama Nereye Kadar?”** başlıklı bir sonraki yazıda ise, şahsımdan bahisle, hangi şartlar altında nasıl akademik hayatımı yürütmeğe çalıştığımı kısaca hikâye ederek, sözü, alâkasız gibi görünecek başka bir mecrağa döküp, internete getirdim, Batı'nın bilgi depolarına ulaştıkça nevrimin döndüğünü ve hem saadetten mest ve hem de aynı zamanda da tedirgin, me'yus, mükedder ve bedbîn olduğumu söyledim ve son cümleyi de asıl mevzûa gelmek üzere, şöyle bağladım: **“Biz böyle geldik ve böyle gidiyoruz, böyle de gideceğiz; gittiğimiz kadar; ama nereye kadar?”**.

Şimdi ise, bu sadede gelebilmek için yine şahsımla ilgili bir yakın zaman anekdotu nakledeceğim: Bir müddet evvel, her dem habersiz kapılarını çalabileceğim birinci dereceden bir yakînime ma'âile akşam ziyâretinde bulunduk; içeri girdiğimizde kadınlı-erkekli hemen herkes namazdaydı – tam bir “irticâ” yâni; bu manzarayı görünce, yüksek sesle *“esselâmu aleykum ey cemaat”* dedim ve “ekledim: *“İyi hoş da burada da ne kadar çok müslüman varmış, çekilir gibi değil”*. Sonra balkona çıkarak, bir sigara yaktım; ben oltayı atmıştım, artık gecenin musâhabe mevzûu tebeyyün etmişti, nitekim biraz sonra selâmlar verilir verilmez, kışkırtıcı ironiye tecâhülü ârifâne ile balıklama dalan hâne sâhibemiz, *“o nasıl söz kardeşim”* dedi, *“yoksa sen müslümanları sevmiyor musun”* dedi; cevap öyle olay gelir mi? *“Burası Kerbelâ mı yoksa; siz önce çaydan haber verin”* dedim, *“çay olmadan konuşmam”*; ve, çayın demlenmesine muvâzi olarak sohbet de ağır-ağır demini almağa başladı: *“Cevâbım şu ki, pek o kadar değil”* dedim; *“neden ama; senin müslümanlarla zorun ne?”*. Haklı bir soru; *“zorun şu ki”* dedim, *“İslâm'ı sevdiğim için müslümanlara muhabbetim harlı değil”*; ve hemen ikinci soru tabîî ki, hem de eni-konu tahrik edici: *“Ama sen Türkleri seversin ve onlar da müslüman”*. *“Hayır”* dedim; *“mes'ele bildiğin gibi değil; onlarla dahi muhabbetim mahduttur”*. *“İyi ama niçin bu kadar keskin bir radikallik?”* denince, *“hiç de değil”* dedim; *“sebepler aynı: Müslümanlar – yâni berhayat müslümanlardan müteşekkîl insan topluluğu - elbet de aynı kibleye döndüğüm dindaşım, ümmetim; lâkin gelgelelim,*

İslâm'a yakışmıyorlar, O'nu temsil etme liyâkatleri yok; söyle bakalım, altında bir müslümanın imzâsını taşıyan kaç insanlık başarısı görüyorsun, cevap ver, ama mâzeret beyân etmek yok; ve Türkler, yâni yaşayan Türk ahâli, Türklüğü bihakkın temsil etmiyor ve nasıl ki yaşayan Müslümanlar İslâm'a yakışmıyorsa, Türkler de öyle; mâzeret beyân etmeden söyle: Altında bir Türk'ün imzâsını taşıyan kaç insanlık başarısı görüyorsun?"

Bu muhâvere bu minval üzere aldı başını gitti, geç vakitlere kadar.

**

Tabî ki insana dokunuyor, dokunmaz mı; ağırına gidiyor, gitmez mi? Lâkin cemiyetlerin kalitesi muvaffakiyetleri ile, ürettikleri ile, eserleri ile ölçülür; hamâset ile değil; insanlar gibi cemiyetler de yüksek muvaffakiyetleri, güçleri ve kudretleri nisbetinde saygı görürler ve ciddiye alınırlar ve bu noktada, Müslümanların da Türklerin de dünyada bir ağırlıklarının olduğunu, dünyanın lordları tarafından ciddiye alındığını söyleyemeyiz ve bence saygı görmeyi ve ciddiye alınmayı hak da etmiyorlar; değil ki küresel çapta ve fakat kendi bölgelerinde bile kendi politikalarını tâyin edemiyorlar, ve hattâ kendi memleketlerinin politikaları dahi kendi ellerinde değilse niçin saygı görmeyi ve ciddiye alınmayı hak etmiş olsunlar?

Ama niçin? İşte bunu deşmek lâzım.

Sütunun yine sonuna geldik; son bir örnek: Merkezi Almanya'nın Düsseldorf şehri olan bir akademik neşriyat firması var: Springer Link. Bu firma tek başına, 1 adedi Fransızca, 82 adedi Almanca ve 1802 adedi de İngilizce olmak üzere tamı tamına 1885 adet akademik dergi neşrediyor, ayrıca binlerce de kaliteli akademik kitap ve bu firmanın tek başına ortaya koymuş olduğu ilmî neşriyat, benim ülkemdeki üniversitelerin tamâmından daha fazla ve üstelik daha da kaliteli ve dahası, onlayn erişim imkânı var; bütün sayıları pırıl-pırıl tertemiz, bilgisayarınızın monitöründe.

Bilmem anlatabiliyor muyum?

**

Onun için tekrar soruyorum: Evet, biz böyle geldik ve böyle gidiyoruz, böyle de gideceğiz; gittiğimiz kadar; ama nereye kadar?

Elbet de akıl tutulmasına mâruz kalmamış, açık zihinli herkes bu sorunun cevâbını bilmektedir: **Gidebileceğimiz fazla bir yer yok.**

